

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lutego 2024 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w Wydziale III Karnym w składzie:

Przewodniczący: sędzia Izabela Dehmel

Protokolant: stażysta Zofia Major

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Środzie Wielkopolskiej Sławomira Przymusiaka

po rozpoznaniu w dniach: 16.09.2021r., 11.01.2022r., 03.10.2022r., 14.11.2022r., 16.06.2023r., 10.11.2022r. i 07.02.2024 r. na rozprawie

sprawy

1. M. B. (1)

ur. (...) w P.

córki A. i J. z d. K.

oskarżonej to, że:

I. Dnia 04 lutego 2020 r. w Ś., złożyła zawiadomienie o nie popełnionym przestępstwie rozboju na szkodę swoją i A. B., wiedząc, że przestępstwa nie dokonano

tj. o przestępstwo z art. 238 k.k.

II. Dnia 05 lutego 2020 r. w Ś., złożyła fałszywe zeznania w sprawie o sygn. PR Ds 303.2020 Prokuratury Rejonowej w Ś.. o nie popełnionym przestępstwie rozboju na szkodę swoją i A. B.

tj. o przestępstwo z art. 233§1 k.k.

2. L. Ł.

ur. (...) w G.

syna H. i K. z d. W.

3. M. M. (1)

ur. (...) w Ś.

syna L. i D. z d. L.

oskarżonych o to, że:

III. Dnia 03 lutego 2020 r. wŚ. działając wspólnie i w porozumieniu, zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 350000 zł, 300 USD, 250 euro oraz telefon (...) o wartości 2000 zł na szkodę A. B.

tj. o przestępstwo z art. 278§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k.

***

1. Uznaje oskarżoną **M. B. (1)** za winną tego, że w dniu 04 lutego 2020 r. w Prokuraturze Rejonowej w Środzie Wielkopolskiej złożyła zawiadomienie o popełnieniu na swoją szkodę przestępstwa rozboju wiedząc, że przestępstwa nie popełniono tj. przestępstwa z art. 238 k.k. i za to na podstawie art. 238 k.k. wymierza jej karę **6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności**.
2. Uznaje oskarżoną **M. B. (1)** za winną tego, że w dniu 05 lutego 2020 r. w Ś. będąc pouczone o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań składając zeznania mające służyć za dowód w prowadzonym przez Prokuraturę Rejonową w Środzie Wlkp. postępowaniu o sygn. PR Ds 303.2020 złożyła nieprawdziwe zeznania co do faktu i okoliczności popełnienia przestępstwa rozboju na swoją szkodę tj. przestępstwa z art. 233 §1 k.k. i za to na podstawie art. 233 §1 k.k. wymierza jej karę **10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności**.
3. Na podstawie art. 85 §1 i 2 k.k., art. 85a k.k. i art. 86 §1 k.k. – w brzmieniu obowiązującym do dnia 23.06.2020r. – przy zastosowaniu art. 4 §1 k.k. łączy jednostkowe kary pozbawienia wolności wymierzone w pkt 1 i 2 i wymierza oskarżonej M. B. (1) **karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności**.
4. Na podstawie art. 69 §1 i 2 k.k. i art. 70 §2 k.k. wykonanie orzeczonej w pkt 3 kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 3 (trzech) lat próby.
5. Na podstawie art. 72 §1 pkt 1 k.k. zobowiązuje oskarżoną M. B. (1) do informowania kuratora o przebiegu okresu próby na piśmie z częstotliwością jeden raz na 6 (sześć) miesięcy.
6. Na podstawie art. 73 §2 k.k. oddaje oskarżoną M. B. (1) w okresie próby pod dozór kuratora sądowego.
7. Uznaje oskarżonych **M. M. (1)** i **L. Ł.** za winnych tego, że w dniu 03 lutego 2020 r. w Ś. działając wspólnie i w porozumieniu oraz z inną ustaloną osobą zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 350.000 zł na szkodę A. B., przy czym działali w stosunku do mienia znacznej wartości tj. przestępstwa z art. 278 §1 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k. i za to na podstawie art. 294 §1 k.k. wymierza im karę **1 (jednego) roku pozbawienia wolności**, a na podstawie art. 33 §2 k.k. karę po **154 (sto pięćdziesiąt cztery) stawkiienne grzywny przyjmując, iż jedna stawka dzienna wynosi 10 (dziesięć) zł**.
8. Na podstawie art. 69 §1 i 2 k.k. i art. 70 §1 k.k. wykonanie orzeczonej w pkt 7 kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza w stosunku do oskarżonego M. M. (1) na okres 3 (trzech) lat próby.
9. Na podstawie art. 72 §1 pkt 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego M. M. (1) do informowania kuratora o przebiegu okresu próby na piśmie z częstotliwością jeden raz na 6 (sześć) miesięcy.
10. Na podstawie art. 73 §1 k.k. oddaje oskarżonego M. M. (1) w okresie próby pod dozór kuratora sądowego.
11. Na podstawie art. 63 §1 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny zalicza oskarżonemu M. M. (1) okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 12.02.2020r., godz. 12.00 do dnia 28.04.2020r., godz. 15.07 uznając karę grzywny za wykonaną w całości.
12. Na podstawie art. 63 §1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu L. Ł. okres zatrzymania od dnia 14.05.2020r., godz. 17.45 do dnia 15.05.2020r., godz. 11.30.
13. Na podstawie art. 46 §1 k.k. orzeka wobec oskarżonego M. M. (1) obowiązek naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego A. B. kwoty 12.000 (dwanaście tysięcy) zł.
14. Na podstawie art. 46 §1 k.k. orzeka wobec oskarżonego L. Ł. obowiązek naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego A. B. kwoty 70.000 (siedemdziesiąt tysięcy) zł.

15. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonych z obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości i nie wymierza im opłaty.

sędzia Izabela Dehmel

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	III K 92/21	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	M. B. (1)	W dniu 04 lutego 2020 r. w Prokuraturze Rejonowej w Środzie Wielkopolskiej	

		złożyła zawiadomienie o popełnieniu na swoją szkodę przestępstwa rozboju wiedząc, że przestępstwa nie popełniono tj. dopuściła się przestępstwa z art. 238 k.k.	
1.1.3	M. M. (1) L. Ł.	W dniu 03 lutego 2020 r. w Ś.działając wspólnie i w porozumieniu oraz z inną ustaloną osobą zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 350.000 zł na szkodę A. B., przy czym działali w stosunku do mienia znacznej wartości tj. dopuścili się przestępstwa z art. 278 §1 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>M. B. (1) razem ze swoimi rodzicami A. i J. B. mieszka w Ś. przy ul. (...).</p> <p>W lutym 2020 r. miała 17 lat i była uczennicą Liceum Ogólnokształcącego.</p> <p>Od maja 2019r. pozostawała w związku z D. J..</p> <p>W listopadzie 2018r. poznała S. W. ps. (...), który mniej więcej w kwietniu-maju 2019r. stał się jej bliższym znajomym. Zarówno S. W. jak i M. B. (1) zwierali się sobie ze swoich problemów, M. B. (1) opowiedziała m. in. o swoich złych relacjach z</p>	protokół przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie złożonego przez M. B. (1) w dniu 4 lutego 2020 r.	6-11	

ojcem A. B. i kłótniach, które się nasilały.			
zeznania D. J.	27-29		
zeznania A. B.	80-81v		
protokół przesłuchania świadka M. B. (1) z dnia 11 lutego 2020 r.	84-86		
W 2019r. A. B. powiedział córce, że w domu przechowuje znaczną kwotę gotówki, o czym następnie M. B. (1) powiedziała swoim znajomym. A. B. każdorazowo wyjeżdżając na dłuższy okres czasu informował córkę, gdzie schował gotówkę.	zeznania A. B. zeznania D. J.	61-63 65-66	
W związku z pogarszającymi się relacjami pomiędzy M. B. (1), a A. B. podczas jednej z rozmów powiedziała ona S. W., że w jej domu przechowywana jest duża kwota pieniędzy i, że chciałyby się w jakiś sposób odegrać na Ojcu za złe traktowanie. Razem ustalili, że sposobem na to będzie dokonanie kradzieży należących do A. B. pieniędzy. Ustalili, że żeby nie wzbudzać podejrzeń upozorują dokonanie rozboju na M. B. (1), w trakcie którego skradzione zostaną znajdujące się w jej domu pieniądze.	wyjaśnienia M. B. (1)	92-93v	

<p>W plan został również wtajemniczony G. J., który pierwotnie miał być osobą dokonującą rzekomego rozboju, jednakże z uwagi na uprzednią karalność obawiał się bezpośredniego w nim udziału. Wtedy S. W. udział w przedsięwzięciu zaproponował M. M. (1), któremu powiedział o rzekomym złym traktowaniu M. B. (1) przez jej Ojca, a ten wyraził zgodę na powyższe. Do realizacji planu zaangażowany został przez G. J. jako kierowca L. Ł., który miał zawieźć M. M. (1) do miejsca zamieszkania M. B. (1) w dniu kradzieży.</p>			
<p>wyjaśnienia M. M. (1)</p>	<p>271v-273</p>		
<p>wyjaśnienia S. W.</p>	<p>515-519</p>		
<p>W dniu 1 lutego 2020 r. A. B. wraz z małżonką wyjechał na 3 dni do L.. Wcześniej A. B. proponował wyjazd swojej córce M. jednak ta odmówiła wspólnego wyjazdu z rodzicami. Przed wyjazdem pomiędzy A. B. i M. B. (1) doszło do kłótni w związku z czym nie poinformował jej gdzie schował pieniądze.</p> <p>M. B. (1) poinformowała o wyjeździe rodziców S. W., a ten skontaktował się telefonicznie z M. M. (1) i przekazał mu powyższą</p>	<p>zeznania A. B.</p>	<p>14-15, 61-63</p>	

wiadomość informując, że mogą zrealizować swój plan.

W dniu 01 lutego 2000r. od godzin popołudniowych do dnia 02 lutego 2000r. do godzin popołudniowych u M. B. (1) przebywali jej znajomi N. Z., K. P. (1), L. S., M. G. oraz jej chłopak D. J.. Każda z tych osób miała wolny dostęp do wszystkich pomieszczeń w domu. M. B. (1) powiedziała N. Z. o planowanej kradzieży pieniędzy, która ma zostać upozorowana na rozbój, jednocześnie poprosiła ją by pomogła poszukać jej schowane przez Ojca pieniądze, które znalazły ukryte na strychu w pudełku po łańcuchach zimowych. Pieniądze były w banknotach o nominałach 100 zł, 200 zł i 500 zł.

W dniu 01 lutego 2000r. w godzinach późnowieczornych do miejsca zamieszkania M. B. (1) przyjechał S. W. i poinformował ją, że kradzież pieniędzy odbędzie się w dniu 03 lutego 2000r.

zeznania D. J.

27-28

zeznania L. S.

32-34

zeznania K. P. (1)

50-51v

zeznania N. Z.	182-182v		
wyjaśnienia M. B. (1)	92-93v		
<p>W dniu 3 lutego 2020 r. około godziny 18:00 M. M. (1) spotkał się ze swoją ówczesną dziewczyną P. S. (1) i powiedział jej, że pojedą do G. J.. W czasie jazdy poprosił partnerkę by zawiozła go do miejscowości T., co ta uczyniła, nie poinformował jej jednakże w jakim celu tam jedzie, jednocześnie powiedział jej by pojechała do Ś. do G. J. i tam czekała. W T. M. M. (1) przesiadł się do samochodu prowadzonego przez S. W. udali się w kierunku miejscowości N., gdzie M. M. (1) wysiadł w przydrożnej zatoczce i przesiadł się do samochodu prowadzonego przez nieznanego mu wówczas mężczyznę, który przedstawił mu się jako M., a którym był L. Ł..</p> <p>Następnie razem udali się do miejsca zamieszkania domu M. B. (1). Po dotarciu na miejsce, około północy M. M. (1) zadzwonił domofonem do domu w którym czekała M. B. (1), a gdy ta wyszła na zewnątrz, chwycił ją za kark i zaprowadził do środka, co stanowiło jeden z elementów założonego planu, albowiem miało uwiarygodnić rzekomy</p>	<p>zeznania P. S. (1)</p>	151-154, 231-234	

napad, a co miało zostać zarejestrowane na monitoringu. M. M. (1) miał na sobie kominiarkę oraz atrapę pistoletu. W domu M. B. (1) wskazała M. M. (1) miejsca, gdzie schowane były pieniądze, które ten następnie zabrał oraz przekazała mu swój telefon komórkowy (...). W celu uwiarygodnienia wersji o dokonaniu rozboju M. M. rozrzucił również w domu rzeczy oraz związał M. B. (1) ręce z tyłu opaskami samozaciskowymi, a następnie wraz z zabranymi pieniędzmi w kwocie 350.000 zł opuścił jej dom.

Następnie razem z L. Ł. udali się w stronę W., skąd następnie M. M. (1) pojechał taksówką do T.. Po drodze M. M. (1) dokonał podziału pieniędzy ukradzionych A. B. i przekazał L. Ł. kwotę 70.000 zł.

W tym czasie P. S. (1) czekała u G. J.. Będąc tam kilkakrotnie bezskutecznie próbowała skontaktować się z M. M. (1).

W między czasie G. J. otrzymał wiadomość SMS, po której, około godziny 1:00 w nocy, poinformował P. S. (1), że może już jechać odebrać M. M. (1) do T.. Po przyjeździe na miejsce P. S. (1) zobaczyła odjeżdżający inny niż

poprzednio pojazd i zastała swojego partnera, który miał ze sobą czarną torbę. M. M. (1) wsiadł do samochodu i udali się do mieszkania P. S. (1).			
wyjaśnienia M. M. (1)	202-203, 271-273v, 463-465, (...) -1306v		
wyjaśnienia S. W.	515-519		
wyjaśnienia M. B. (1)	92-93v		
nagrania zawarte na płycie DVD-R (...)	526		
protokół oględzin rzeczy	527-523		
<p>Po wyjściu M. M. (1) M. B. (1) uruchomiła alarm w związku z czym do jej miejsca zamieszkania przyjechali pracownicy ochrony, jednocześnie przy użyciu nieużywanego telefonu należącego do A. B. wezwała na interwencje policję informując o dokonanym napadzie rabunkowym.</p> <p>W dniu 4 lutego 2020 r. o godz. 00:20 z polecenia dyżurnego Komendy Powiatowej Policji w Ś. funkcjonariusze sierż. sztab. B. S. i st. post. R. K. udali się pod adres ul. (...), gdzie miało dojść do napadu z bronią. Po przyjeździe na miejsce zastali M. B. (1) ze skrupowanymi z tyłu rękoma, która</p>	notatka urzędowa z dnia 4 lutego 2020 r. sierż. sztab. B. S.	3-3v	

powiedziała, że została napadnięta przez nieznanego mężczyznę, który podał się za policjanta, a następnie grożąc jej zmusił ją do wydania pieniędzy, skarżyła się na złe samopoczucie, była zdenerwowana, płakała. Na miejsce skierowani zostali również funkcjonariusze Wydziału Kryminalnego asp. sztab. R. S. i mł. asp. T. P..

W dniu 04 lutego 2020 r. o godz. 01:00 M. B. (1) pouczone o treści art. 233 § 1 k.k., art. 234 k.k., 238 k.k. oraz art. 300 § 2 k.p.k. po oświadczeniu, że zrozumiała treści pouczenia złożyła ustne zawiadomienie o niepopelnionym przestępstwie rozboju, podając, że została napadnięta przez nieznanego mężczyznę, który dokonał kradzieży pieniędzy. Podała, również, że około północy zadzwonił domofon, a dzwoniący miał przedstawić się jako funkcjonariusz policji i poinformować o włamaniu na posesji obok, a następnie miał ją poprosić żeby wyszła na zewnątrz. Gdy wyszła zobaczyła stojący w pobliżu uruchomiony samochód. Przy furtce miał stać nieznaną jej mężczyznę, kiedy podeszła bliżej ten miał wyjąć broń, a potem powiedzieć żeby nie wykonywała gwałtownych

<p>ruchów i zażądał otwarcia furtki, kiedy to uczyniła mężczyzna miał przyłożyć broń z tyłu na wysokości pleców i skierował się z nią w kierunku domu. Kiedy dotarli do domu mężczyzna miał zmusić ją do wskazania miejsca przechowywania pieniędzy uderzając ją z otwartej ręki w twarz, a następnie zabrać znalezione pieniądze oraz należący do niej telefon (...). Po wszystkim mężczyzna miał skrepować M. B. (1) i oddalić się z miejsca zdarzenia.</p>			
<p>notatka urzędowa z dnia 4 lutego 2020 r. asp. sztab. R. S.</p>	<p>1-2v</p>		
<p>protokół przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie złożonego przez M. B. (1) w dniu 4 lutego 2020 r.</p>	<p>6-11</p>		
<p>zeznania R. S.</p>	<p>1432v-1433v</p>		
<p>Wieczorem 04 lutego 2020 r. P. S. (2) i M. M. (1) ponownie pojechali do G. J., gdzie był również S. W.. W czasie spotkania w sposób ogólnikowy rozmawiali o zdarzeniu, jednak bez zagłębiania się w konkrety. P. S. (1) w czasie pobytu u G. J. bawiła się z jego dziećmi.</p>	<p>zeznania P. S. (1)</p>	<p>151-154, 197-198, 231-234</p>	

<p>Po kilku dniach M. M. (1) przekazał S. W. i G. J. część przypadających im z kradzieży pieniędzy w kwocie po 70.000 zł</p> <p>Kwotę 50.000 zł M. M. (1) ukrył w mieszkaniu swojej partnerki P. S. (1), a pozostałe pieniądze pozostawił u swoich znajomych A. i M. J., prosząc o przechowanie laptopa i nie informując co znajduje się w środku.</p>	<p>wyjaśnienia M. M. (1)</p>	<p>202-203, 271-273v, 463-465, 1305-1306v</p>	
<p>wyjaśnienia S. W.</p>	<p>515-519</p>		
<p>zeznania P. S. (1)</p>	<p>151-154</p>		
<p>zeznania M. J.</p>	<p>1418-1419</p>		
<p>zeznania A. J.</p>	<p>1343v-1344</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>	
<p>1.1.2.</p>	<p>M. B. (1)</p>	<p>W dniu 05 lutego 2020 r. w Ś. będąc pouczonej o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań składając zeznania mające służyć za dowód w prowadzonym przez Prokuraturę Rejonową w Środzie Wlkp. postępowaniu o sygn. PR Ds 303.2020 złożyła nieprawdziwe zeznania co do faktu i okoliczności popełnienia przestępstwa rozboju na swoją szkodę tj.</p>	

		dopuszcila się przestępstwa z art. 233 § 1 k.k.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>Po złożeniu w dniu 04 lutego 2020 r. zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa M. B. (1) została w dniu 05 lutego 200 r. przesłuchana w charakterze świadka.</p> <p>M. B. (1) przed przesłuchaniem została pouczona o treści art. 233 § 1 k.k., oświadczyła, że pouczenia zrozumiała oraz złożyła własnoręczny podpis pod oświadczeniem osoby przesłuchiwanej, że została uprzedzona o odpowiedzialności karnej za zeznanie nieprawdy lub zatajenie prawdy.</p> <p>M. B. (1) zeznała o fakcie i okolicznościach dokonanego na jej osobie rozboju, opisała jego przebieg, a złożone przez nią zeznania były całkowicie nieprawdziwe.</p>	<p>protokół przesłuchania świadka M. B. (1) z dnia 5 lutego 2020 r</p>	67-68v	
W dniu 09 lutego 2020 r. M. B. (1) powiedziała Ojcu, że rzekomy rozbój faktycznie nie miał miejsca, lecz został wymyślony przez nią i S. W., a następnie upozorowany by uwiarygodnić okoliczności dokonanej kradzieży pieniędzy.	<p>zeznania A. B.</p>	80-81	

<p>A. B. przekazał córce, że jeżeli pieniądze zostaną zwrócone w całości, to on wycofa zawiadomienie o popełnianiu przestępstwa i zapomni o całej sprawie.</p> <p>Wtedy M. B. (1) skontaktowała się z S. W. i umówiła wspólne spotkanie w czasie którego przekazała słowa ojca, jednak od S. W. dowiedziała się, że odzyskanie całej kwoty pieniędzy jest niemożliwe.</p>			
<p>W dniu 11 lutego 2020 r. o godz. 18:30 M. B. (1) przesłuchana w charakterze świadka zeznała, na temat rzeczywistych okoliczności zdarzenia mającego miejsce 4 lutego 2020 r. oraz jej roli w tym zdarzeniu.</p> <p>Zeznania złożone w charakterze świadka oskarżona potwierdziła składając tego samego dnia wyjaśnienia w sprawie jako osoba podejrzana.</p> <p>M. B. (1) o tym co faktycznie wydarzyło się 4 lutego 2020 r. opowiedziała w dniu 9 lutego 2020 r. również swojemu chłopakowi D. J., który pierwotnie miał nie dowiedzieć się o rzeczywistym przebiegu tego zdarzenia.</p>	<p>protokół przesłuchania świadka M. B. (1) z dnia 11 lutego 2020 r.</p>	<p>84-86</p>	
<p>wyjaśnienia M. B. (1)</p>	<p>92-93v, 100</p>		

zeznania D. J.	141-142		
<p>W dniu 12 lutego 2020 r. funkcjonariusze Policji dokonali zatrzymania M. M. (1) oraz dokonali przeszukania mieszkania P. S. (1).</p> <p>W czasie przeszukania mieszkania P. S. (1) znaleziono pieniądze w kwocie 50.000 zł, 5.000 zł w kopercie opisanej „na cycki” oraz pieniądze w walucie obcej w kwocie 600 USD.</p>	protokół przeszukania pomieszczenia mieszkalnego ul. (...) w P.	128-132	
<p>W dniu 10 marca 2020 r. w czasie przesłuchania podejrzanego M. M. (1) jego obrońca przekazał ukryte przez podejrzanego pieniądze w kwocie 78.000 zł.</p>	wyjaśnienia M. M. (1)	274-276	
protokół zatrzymania rzeczy wraz ze spisem rzeczy zatrzymanych	274-276		
<p>W dniu 26 maja 2020 r. obrońca podejrzanego S. W. przekazała w czasie przesłuchania podejrzanego pieniądze w kwocie 50.000 zł ukryte przez S. W..</p>	wyjaśnienia S. W.	515-519	
1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany,	

		jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.2.	M. M. (1), L. Ł.	W dniu 03 lutego 2020 r. w Ś. działając wspólnie i w porozumieniu oraz z inną ustaloną osobą zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 350.000 zł na szkodę A. B., przy czym działali w stosunku do mienia znacznej wartości tj. dopuścili się przestępstwa z art. 278 §1 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
Przeprowadzone postępowanie dowodowe w ocenie Sądu nie dało podstaw do uznania, że oskarżony M. M. (1) oprócz kwoty 350.000 zł zabrał z domu A. B. zabrał pieniądze w walucie obcej tj. 300 USD i 250 Euro. Należy zauważyć, że w toku postępowania pokrzywdzony wskazywał różne kwoty gotówki w walucie obcej, która miała mu zostać skradziona, zaś uczestnicząca w zdarzeniu M. B. (1) w złożonych wyjaśnieniach nigdy nie wskazywała, by M. M. (1) oprócz kwoty 350.000 zł zabrał jakiegokolwiek inne pieniądze, co więcej M. M. w toku całego postępowania kategorycznie zaprzeczał powyższej okoliczności. Wskazać należy również,	wyjaśnienia M. B. (1)	92-93	

<p>że z poczynionych ustaleń faktycznych wynika, że w dniach 01 i 02 lutego 2000r. w miejscu zamieszkania M. B. (1) przebywało wiele osób, które miały nieograniczony dostęp do wszystkich pomieszczeń, a co za tym idzie również mogły dokonać zaboru pieniędzy, a co dodatkowo poddaje w wątpliwość fakt dokonania kradzieży przez M. M. (1). W związku z tym Sąd uznał, że w sprawie zaistniały wątpliwości, których usunięcie nie było możliwe w toku postępowania, a co za tym idzie w oparciu o art. 5 § 2 k.p.k. należało je rozstrzygnąć na korzyść oskarżonych.</p>			
<p>wyjaśnienia M. M. (1)</p>	<p>202-203, 271-273v, 463-465, 1305-1306v</p>		
<p>zeznania A. B.</p>	<p>14v-15, 80v-81, 1309</p>		
<p>2. Ocena DOWODÓW</p>			
<p>2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 1.1</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach uznania dowodu</p>	

	wyjaśnienia M. M. (1)	<p>Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego (poza pierwszymi wyjaśnieniami, w których zaprzeczał sprawstwu pozostałych oskarżonych) za w pełni wiarygodne. Były one bowiem rzeczowe, konsekwentne, znalazły potwierdzenie w wyjaśnieniach M. B. (1) oraz wyjaśnieniach i zeznaniach S. W., a także zeznaniach A. B. i łącznie z nimi tworzyły spójną i logiczną całość.</p> <p>Wiarygodnymi były również wyjaśnienia oskarżonego w części w jakiej wskazywał, że w plan związany z kradzieżą pieniędzy zaangażowani byli G. J. i L. Ł.. Okoliczność ta została potwierdzona przez S. W. (co do udziału G. J. oraz drugiego mężczyzny, który ma być kierowcą), a pośrednio również przez M. B. (1), która wyjaśniła, że od S. W. wiedziała, że w zdarzeniu biorą udział dwaj mężczyźni, z czego jeden był wcześniej w więzieniu, ma troje dzieci i zmarła mu żona, zaś drugi z mężczyzn był kierowcą który przywiózł M. M. (1) do jej miejsca zamieszkania w dniu zdarzenia. Bezsporne pozostaje przy tym również, że G. J. był osobą karaną, miał troje dzieci i był wdowcem, zaś L. Ł. w świetle wyjaśnieni M. M. (1) był kierowcą pojazdu, którym ten przyjechał do</p>	
--	-----------------------	--	--

domu M. B. (1). Pamiętać należy również, że M. M. (1) pozostawał w koleżeńskich relacjach z G. J., nie znał również L. Ł., a co za tym idzie brak jest jakichkolwiek racjonalnych podstaw by twierdzić, że jego wyjaśnienia motywowane były chęcią ich pomówienia. Znamienne jest również, że M. M. (1) nie znał nawet prawdziwego imienia L. Ł., który przedstawił mu się jako, a jego osobę rozpoznał na okazanych mu podczas przesłuchania tablicach poglądowych. Biorąc pod uwagę postawę procesową M. M. (1) nie sposób racjonalnie założyć, że składając wyjaśnienia wskazał na zupełnie przypadkową osobę, albowiem nie miał ku temu racjonalnego powodu, w szczególności nie zmuszała go do tego jego sytuacja procesowa. Podkreślić należy również, że M. M. (1) i S. W. zostali zatrzymani w godzinach porannych w dniu 12 lutego 2000r., po złożeniu przez M. B. (1) w dniu 11 lutego 2000r. w godzinach wieczornych zeznań, w których podała faktyczny przebieg zdarzenia i informacje dotyczące osób w nim uczestniczących, a co za tym idzie trudno przyjąć, by w tym zakresie jej zeznania zostały uzgodnione z M. M. (1) i S. W., którzy po zatrzymaniu w złożonych wyjaśnieniach

		<p>w sposób zbieżny wzajemnie potwierdzili okoliczności podawane wcześniej przez M. B. (1). Tym, samym, w świetle przedstawionych argumentów, w ocenie Sądu należy wykluczyć tezę o pomówieniu G. J. i L. Ł., co do których pozostali oskarżeni nie mieli racjonalnego powodu by ich w sposób fałszywy obciążać, jak również z uwagi na przebieg zdarzeń po złożeniu przez M. B. (1) zeznań w dniu 11 lutego 2000r., nie mieli realnej możliwości by uzgodnić wspólną wersję zdarzeń.</p>	
		<p>W świetle wyjaśnień M. M. (1) i zeznań P. S. (1), jako okoliczność udowodnioną należy również uznać, że w dniu zdarzenia P. S. (1) po zawiezieniu M. M. (1) do T. pojechała do G. J., tam przebywała kilka godzin i po otrzymaniu od niego informacji, gdzie przebywa M. M. (1) odebrała go z miejsca, które ten jej wskazał, jak również to, że S. W. – na co wprost wskazywał – przyjechał do T. po M. M. (1) samochodem należącym do G. J.. Powyższe okoliczności, dodatkowo uwiarygadniają wyjaśnienia M. M. (1) o faktycznym udziale w zdarzeniu G. J..</p>	

	wyjaśnienia oskarżonej M. B. (1)	<p>W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonej należało uznać za wiarygodne w zakresie w jakim przyznała się ona do złożenia zawiadomienia o niepopelnionym przestępstwie oraz następnie zeznaniu nieprawdy w czasie składania zeznań w dniu 05 lutego 2020r. W świetle wyjaśnień oskarżonej, jak również wyjaśnień M. M. (1) oraz wyjaśnień i zeznań S. W. oraz poczynionych w oparciu o nie ustaleń faktycznych nie może budzić wątpliwości, że nie doszło do popełnienia przestępstwa rozboju na osobie M. B. (1) w wyniku, którego dokonano zaboru pieniędzy będących własnością A. B.. Nieprawdziwe oświadczenia M. B. (1) dotyczące przebiegu zdarzeń w dniu 04 lutego 2000r. znalazły odzwierciedlenie w protokole przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie z dnia 04 lutego 2020 r. oraz protokole przesłuchania w charakterze świadka z dnia 5 lutego 2020 r. i jako takie pozostawały bezsporne.</p> <p>Jako całkowicie wiarygodne Sąd ocenił wyjaśnienia oskarżonej, w zakresie w jakim potwierdziła fakt upozorowania napadu, wskazała osoby w tym uczestniczące, co znalazło potwierdzenie w</p>	
--	----------------------------------	---	--

		<p>wyjaśnieniach M. M. (1), S. W. i łącznie tworzyło spójną i logiczną całość. a które to okoliczności Nadto Sąd uznał te wyjaśnienia za wiarygodne w zakresie w jakim opisywały one przebieg zdarzeń w dniu 4 lutego 2020 r. oraz</p>	
	<p>wyjaśnienia i zeznania S. W.</p>	<p>Sąd uznał wyjaśnienia wskazanego oskarżonego za wiarygodne w zakresie w jakim korespondowały one z wyjaśnieniami M. M. (1) i M. B. (1), co do udziału poszczególnych osób z przestępstwie, roli każdej z nich oraz przebiegu zdarzeń z dnia 04 lutego 2000r., jak również okoliczności zwrotu pieniędzy, w którym to zakresie relacja znalazła potwierdzenie w zeznaniach .....</p>	
	<p>zeznania A. B.</p>	<p>Zeznania w pełni wiarygodne, rzeczowe, konsekwentne, znajdujące potwierdzenie w wyjaśnieniach M. B. (1) i jako takie uznane za bezsporne.</p>	
	<p>zeznania P. S. (1)</p>	<p>Zeznania wiarygodne, znajdujące potwierdzenie w wyjaśnieniach M. M. (1), S. W., rzeczowe, konsekwentne i jako takie stanowiące podstawę ustaleń faktycznych. Dodatkowo wskazać należy, że w świetle wyjaśnień S. W. P. S. (1) miała być wtajemniczona przez M. M. (1) w plan</p>	

		<p>kradzieży pieniędzy, co więcej miała przekazać mu osobiście należną mu część pieniędzy, a nawet otrzymać swoją „działkę”. Powyższym twierdzeniom stanowczo zaprzeczyła jednakże nie tylko ona sama, lecz również M. M. (1), dodatkowo S. W. składając zeznania przed Sądem nie był już tak pewny swoich twierdzeń, dodatkowo można było odnieść wrażenie, że od początku opierały się one nie na jego wiedzy, a przypuszczeniach, co łącznie nie pozwoliło na uznanie ich za prawdziwe, w sposób pozwalający wykazać, iż P. S. (1) posiadała szerszą wiedzę na temat zdarzenia niż wskazywała, a co potwierdził M. M. (1). Wskazać dodatkowo należy, że faktyczny stan wiedzy P. S. (1) odnośnie planowanego zdarzenia w żaden sposób nie mógł wpłynąć na odpowiedzialną karną oskarżonych, a co za tym idzie poczynienie bezspornych ustaleń faktycznych w tym zakresie było irrelevantne.</p>	
	<p>zeznania M. J.</p>	<p>Zeznania w pełni wiarygodne, rzeczowe, wzajemnie ze sobą korespondujące, znajdujące potwierdzenie w wyjaśnieniach M. M. (1) i jako</p>	

		take stanowiące podstawę ustaleń faktycznych.	
zeznania A. J.			
	zeznania D. J.	Zeznania w pełni wiarygodne, rzeczowe, konsekwentne, znajdujące potwierdzenie w wyjaśnieniach M. B. (1), N. Z. w związku z czym brak było podstaw do kwestionowania ich rzetelności.	
	zeznania R. S.	Zeznania funkcjonariuszy policji, którzy przesłuchiwali M. B. (1) w ramach czynności złożenia zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa oraz zeznań w charakterze świadka. Zeznania rzeczowe, w których świadkowie w sposób szczegółowy opisali przebieg czynności związanych z wykonywanymi przez nich czynnościami procesowymi, odnieśli się w merytoryczny do poszczególnych zapisów okazanych im protokołów, wskazali na stosowaną przez nich podczas przesłuchań formułę dotyczącą pouczenia o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Świadkowie byli dla oskarżonej M. B. (1) osobami całkowicie obcymi, mieli z nią kontakt jedynie w ramach wykonywanych czynności służbowych, a co za tym idzie nie sposób	

		<p>przyjąć, by narażając się na odpowiedzialność karną za złożenie fałszywych zeznań złożyli zeznania sprzeczne z rzeczywistym ich przebiegiem. Co istotne, M. B. (1), co do zasady nie kwestionowała powyższych zeznań i nie zaprzeczyła, że została pouczona o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywych zeznań, ograniczając się wyłącznie do ogólnikowego stwierdzenia, że nie została pouczona o karze jaka może ją spotkać, co jednakże zostało uznane przez Sąd jako wyraz przyjętej przez oskarżoną linii obrony.</p>	
zeznania E. K.			
	zeznania N. Z.	<p>Wiarygodne zeznania złożone przed Sądem, w których świadek opisała okoliczności, w jakich dowiedziała się od M. B. (1) o planowanej kradzieży pieniędzy i sfingowaniu rozboju oraz potwierdziła fakt przeszukiwania jej domu w poszukiwaniu gotówki. Zeznania rzeczowe, w pełni znajdujące potwierdzenie w wyjaśnieniach M. B. (1) i jako takie stanowiące podstawę ustaleń faktycznych.</p>	
	zeznania I. W.	<p>Zeznania w pełni wiarygodne, nie budzące wątpliwości w świetle</p>	

		pozostałego materiału dowodowego.	
	zeznania T. J.	<p>Zeznania nieprzydatne dla poczynienia ustaleń faktycznych istotnych z punktu widzenia zarzutów stawianych oskarżonym. W ocenie Sądu rolą świadka było potwierdzenie okoliczności związanych z istniejącą po stronie M. B. (1) obawą o swoje bezpieczeństwo ze strony innych osób uczestniczących w przestępstwie, jak również polepszeniem się po zdarzeniu sytuacji majątkowej M. M. (1). T. J., wbrew twierdzeniom oskarżonej M. B. (1) nie tylko nie posiadał wiedzy odnośnie okoliczności zdarzenia i osób w nim uczestniczących, dodatkowo w sposób nieudolny próbował potwierdzić okoliczności zgodne z przyjętą przez oskarżoną linią obrony, przy czym jego zeznania były ogólnikowe i wzajemnie sprzeczne (M. B. (1) miała być przerażona, bała się, ale nie mówiła, że kogoś się boi), sprzeczne z zasadami racjonalnego myślenia i doświadczenia życiowego (przed zdarzeniem zerwał kontakt z M. M. (1), ale wiedział że mu się lepiej powodzi).</p>	
	dokumenty	W pełni wiarygodnymi były w ocenie Sądu zgromadzone w toku	

		<p>całego postępowania dokumenty. Ich autentyczność, wiarygodność ani wartość dowodowa nie budziły wątpliwości Sądu, bowiem dokumenty te sporządzone zostały przez właściwe organy, w granicach ich kompetencji i w przewidzianej przepisami formie, dowodów tych nie kwestionowały także strony w toku procesu, a Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.</p>	
<p>2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
	<p>wyjaśnienia M. M. (1)</p>	<p>Sąd uznał wyjaśnienia za niewiarygodne w zakresie w jakim oskarżony początkowo podawał, że przestępstwa dokonał sam, jak również, że z kradzieży otrzymał kwotę 50.000 zł, co pozostawało w całkowitej sprzeczności z jego wyjaśnieniami, które składał na późniejszym etapie postępowania, a które konsekwentnie podtrzymywał, jak również ustalonym w oparciu o pozostały</p>	

		materiał dowodowy stanem faktycznym.	
	wyjaśnienia M. B. (1)	Sąd uznał wyjaśnienia za niewiarygodne w zakresie w jakim oskarżona w toku postępowania sądowego nie przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów, wskazała, że nie została pouczona o karze jaka jej grozi za składanie fałszywych zeznań, jak również, że bała się zeznawać zgodnie z prawdą z uwagi na otrzymane groźby. Wskazać należy, że oskarżona będąc przesłuchana w dniu 11 lutego 2000r. przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów, nadto złożyła wyjaśnienia, w których potwierdziła, że została pouczona o odpowiedzialności karnej oraz, że zdawała sobie sprawę, że podczas przesłuchania musi zeznawać zgodnie z prawdą i o tym, że nie może zawiadamić o przestępstwie, którego nie było (k. 93). Następnie po odczytaniu przedmiotowych wyjaśnień na rozprawie w dniu 03 października 2022r. podtrzymała je w całości i dopiero w wyjaśnieniach złożonych na rozprawie w dniu 16 czerwca 2023r. przedstawiła w sposób odmienny kwestię swojej świadomości, co do odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych	

zeczności, jak również ich złożenie zaczęła tłumaczyć obawą. W ocenie Sądu taka zmiana postawy procesowej była wyrazem przyjętej przez oskarżoną linii obrony i nie zasługiwała na wiarę. W pierwszej kolejności wskazać należy, że w wyjaśnieniach złożonych w dniu 03 października 2022r. (k. 1364v) M. B. (1) wprost wskazała, że przyznałaby się do popełnienia zarzucanego jej czynu, gdyby prokurator zgodził się na dobrowolne poddanie się karze. Dalej składając wyjaśnienia w toku postępowania przygotowawczego, na żadnym ich etapie nie wskazywała na brak prawidłowego pouczenia jej o odpowiedzialności za składanie fałszywych zeznań, jak również nie wskazywała, że złożenie zawiadomienia o przestępstwie, którego nie popełniono było wynikiem obawy o swoje bezpieczeństwo. Pamiętać należy również, że M. B. (1) złożyła szczegółowe wyjaśnienia, w których obciążyła pozostałe osoby biorące udział w przestępstwie, a co w związku z tym uprawnione jest twierdzenie, że gdyby z ich strony odczuwała realne zagrożenie to nie zdecydowałaby się na taki krok, bądź też faktycznie ich się nie obawiała, a co za tym idzie mogła składając

		<p>trzykrotnie wyjaśnienia wskazać swą faktyczną motywację do złożenia fałszywego zawiadomienia i fałszywych zeznań, czego jednakże nie uczyniła. Wskazać należy również, że M. B. (1) w chwili składania zawiadomienia o przestępstwie, a następnie zeznań uczęszczała do IV klasy liceum ogólnokształcącego, następnie dostała się na studia medyczne, a co za tym idzie należy twierdzić, że była osobą o wysokim poziomie rozwoju umysłowego, świadomą, posiadającą wystarczającą wiedzę ogólną by wiedzieć, że za składanie zawiadomienia o przestępstwie, którego nie popełniono oraz za składanie fałszywych zeznań grozi odpowiedzialność karna, zaś odmienne tłumaczenia w tym zakresie jawią się jako całkowicie niewiarygodne.</p>	
	<p>wyjaśnienia S. W.</p>	<p>Wyjaśnienia niewiarygodne w zakresie, w jakim w początkowej fazie postępowania S. W. zaprzeczył swojemu sprawstwu, jak również wskazywał na wiodącą rolę M. M. (1) w planowaniu przestępczego przedsięwzięcia. Wskazać należy, że zarówno z wyjaśnień M. B. (1), jak i M. M. (1) wprost wynika, że obok niej pomysłodawcą był</p>	

		właśnie S. W. i to on w sprawę wtajemniczył pozostałe osoby tj. M. M. (1) i G. J., który był odpowiedzialny za zorganizowanie kierowcy, którym okazał się L. Ł..	
	wyjaśnienia L. Ł.	Wyjaśnienia całkowicie niewiarygodne, sprzeczne z wyjaśnieniami M. M. (1), pośrednio również wyjaśnieniami M. B. (1) i S. W., uznane przez Sąd za przyjętą przez oskarżonego linię obrony, której celem było uniknięcie odpowiedzialności karnej.	
	wyjaśnienia G. J.	Wyjaśnienia całkowicie niewiarygodne, sprzeczne z wyjaśnieniami M. M. (1), pośrednio również wyjaśnieniami M. B. (1) i S. W., uznane przez Sąd za przyjętą przez oskarżonego linię obrony, której celem było uniknięcie odpowiedzialności karnej.	
	zeznania N. Z.	Niewiarygodne zeznania złożone w toku postępowania przygotowawczego, jako sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym, motywowane chęcią pomocy przyjacielce, którą była dla świadka M. B. (1).	
	zeznania K. P. (1), L. S.	Zeznania wiarygodne, jakkolwiek nieprzydatne dla poczynienia ustaleń faktycznych istotnych z	

		punktu widzenia zarzutów stawianych oskarżonym.	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	1	M. B. (1)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Art. 238 k.k. penalizuje zachowanie polegające na tym, że sprawca zawiadamia organ powołany do ścigania przestępstw lub przestępstw skarbowych o rzekomo popełnionym przestępstwie, jednak nie wskazuje osoby, która miała je popełnić (tym nota bene różni się od występku z art. 234 k.k.). Innymi słowy, sprawca informuje o zdarzeniu, którego w ogóle nie było, lub przedstawia zdarzenie prawdziwe jako przestępstwo cięższe (inne) przez podanie nieprawdziwych okoliczności (vide: wyrok SN z dn. 14.09.2004 r., IV KK 129/04, LEX nr 137755).			
Zawiadomienie, o którym mowa w art. 238 k.k.,			

to każdy skuteczny sposób udzielenia organom powołanym do ścigania informacji o niepopelnionym przestępstwie i to niezależnie od formy, w jakiej się to czyni. Istotą jest wprowadzenie w błąd organu powołanego do ścigania przestępstw co do przestępstwa (vide: wyrok SA w Katowicach z dn. 17.10.2014 r., II AKA 2/14, LEX nr 1630516).

Przestępstwo z art. 238 k.k. jest przestępstwem umyślnym, przy czym motyw, jakimi kierował się sprawca, nie są relewantne (A. Marek, kom. do art. 238 k.k. [w:] A. Marek, Kodeks..., LEX 2010). Obok umyślności działania sprawcy jest w tym przypadku wymagana także jego świadomość fałszywości zawiadomienia. Sprawca musi bowiem działać „wiedząc, że przestępstwa nie popełniono” (vide: wyrok SN z dn. 24.02.1999 r., V KKN 362/97, Prok. i Pr.-wkł. 1999/7–8, poz. 6).

W judykaturze na płaszczyźnie zbiegu art. 238 k.k. z art. 233 § 1 k.k. funkcjonuje stanowisko, że potraktowanie zawiadomienia oskarżonego o popełnieniu przestępstwa, którego nie popełniono, o czym zawiadamiający wiedział, jako dwóch odrębnych przestępstw pozostających w realnym

zbiegu jest oczywistym rażącym naruszeniem prawa materialnego. Nie można, wedle tego orzeczenia, w wypadku gdy ktoś zawiadomi o popełnieniu przestępstwa organ powołany do ścigania, wiedząc, że przestępstwa nie popełniono, zawiadomienia takiego traktować jako dwóch odrębnych przestępstw – z art. 238 k.k. i z art. 233 § 1 k.k. Z kolei w doktrynie można wyróżnić dwa stanowiska. Postuluje się niekiedy wdrożenie reguły wyłączenia wielości ocen, przy zastosowaniu zasady konsumpcji, gdzie przepisem pochłaniającym jest art. 233 § 1 k.k. (M. Mozgawa, kom. do art. 238 k.k. [w:] Kodeks karny. Praktyczny..., red. M. Mozgawa, LEX 2014; T. Razowski, kom. do art. 238 k.k. [w:] Kodeks karny. Część szczególna..., red. J. Giezek, LEX 2014; W. Zalewski, kom. do art. 238 k.k. [w:] Kodeks karny. Część szczególna, t. 2, red. M. Królikowski, R. Zawłocki, 2013). Prezentowany jest również odmienny pogląd – który Sąd w tym składzie w pełni podziela, że dopuszczalny jest zbieg art. 238 k.k. z art. 233 § 1 k.k. (K. Wiak, kom. do art. 236 k.k. [w:] Kodeks karny..., red. A. Grześkowiak, K. Wiak, Legalis 2018), w sytuacji, w której sprawca

(tym samym czynem) dokona zawiadomienia o przestępstwie niepopelnionym przez złożenie fałszywych zeznań. Jak zauważa R.A. Stefański, nie można bowiem podzielić poglądu, że podanie w czasie przesłuchania w charakterze świadka informacji o niepopelnionym przestępstwie powoduje, iż art. 233 § 1 k.k. pochłania art. 238 k.k. Można sporządzić wspólny protokół przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie i przesłuchania w charakterze świadka osoby zawiadamiającej (art. 304a k.p.k.), co uzasadnia zastosowanie kumulatywnej kwalifikacji z art. 233 §1 k.k. i art. 238 k.k. Artykuł 233 k.k. nie obejmuje, bowiem wszystkich znamion przestępstwa z art. 238 k.k., a dopiero kwalifikacja z art. 238 k.k. oddaje w pełni kryminalną zawartość zachowania sprawcy (szerzej zob. R.A. Stefański, Zawiadomienie o niepopelnionym przestępstwie w świetle prawa karnego, Prok. i Pr. 2005/10, s. 31 i n.).

W realiach niniejszej sprawy, jak wynika z protokołu przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie z dnia 04 lutego 2020 r., M. B. (1) złożyła przed funkcjonariuszemp

Komendy Powiatowej
Policji w Ś.zawiadomienie
o przestępstwie rozboju
przy czym zawiadomienie
to było nieprawdziwe, a
co za tym idzie swoim
zachowaniem zarówno od
strony przedmiotowej, jak
i podmiotowej wypełniła
znamiona przestępstwa z
art. 238 k.k., wobec
tego, że wiedziała, iż
przestępstwa rozboju nie
popelniono.

W dniu 04 lutego 2020
r. M. B. (1) nie była
dodatkowo przesłuchana
w charakterze świadka na
okoliczności związane z
przedmiotowym
zawiadomieniem, które to
przesłuchanie stanowiłoby
odrębną czynność
procesową.

Brak jest zatem podstaw
do przyjęcia, że w
ramach jednej czynności
procesowej
sprowadzającej się do
przyjęcia od oskarżonej
zawiadomienia o
faktycznie
niepopelnionym
przestępstwie rozboju
dopuszcła się ona
popelnienia przestępstwa
składania fałszywych
zeznań opisanego w
art. 233 §1 k.k.
Zatem, w ocenie Sądu
nie można podzielić
stanowiska obrońcy, że
w odniesieniu do realiów
niniejszej sprawy można
mówić o kumulatywnym
zbiegu przepisów ustawy
- w rozumieniu art.
11 § 2 k.k. - a

nie o pozornym zbiegu przestępstw, w którym złożenie nieprawdziwych zeznań jest przestępstwem współukaranym w ramach przestępstwa z art. 238 k.k. Przepis ten określa odpowiedzialność za fałszywe zawiadomienie o przestępstwie, trudno więc nie wiązać takiego zawiadomienia z jednoczesnym złożeniem fałszywych zeznań (vide: wyrok SN Z 13.11.2002 r., V KK 43/02).

W charakterze świadka M. B. (1) została przesłuchana w dniu 05 lutego 2020 r. i tylko te zeznania jako kolejny, odrębny czyn mogą być przedmiotem ewentualnej oceny w płaszczyźnie art. 233 § 1 k.k.

#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	2	M. B. (1)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Artykuł 233 § 1 k.k. penalizuje zachowanie polegające na zeznaniu nieprawdy lub zatajeniu prawdy w momencie składania zeznań mających służyć za dowód w postępowaniu sądowym lub w innym postępowaniu			

prowadzonym na podstawie ustawy.

Przedmiotem ochrony art. 233 k.k. jest prawidłowe funkcjonowanie polskiego wymiaru sprawiedliwości, tj. sądów i organów, które w szerokim zakresie w tym sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości uczestniczą oraz wiarygodność ustaleń dokonanych w postępowaniach przewidzianych na podstawie ustawy (tak M. Szewczyk, A. Zontek, A. Wojtaszczyk [w:] Kodeks karny. Część szczególna, t. II, cz. II, red. W. Wróbel, A. Zoll, LEX 2017, art. 233, teza 1).

Znamie „zeznawania nieprawdy” w rozumieniu art. 233 § 1 k.k. oznacza składanie nieprawdziwych depozycji w sensie subiektywnym, tzn. że zeznanie jest nieprawdziwe, gdy sprawca uświadamia sobie, że kłamie (P. Zakrzewski [w:] Kodeks karny. Komentarz, red. J. Majewski, Warszawa 2024, art. 233, LEX).

Poza powyższym warunkiem odpowiedzialności za przestępstwo z art. 233 § 1 k.k. jest to, aby zeznanie, miało służyć za dowód w postępowaniu sądowym lub innym postępowaniu prowadzonym na podstawie ustawy.

Występku fałszywych zeznań można dopuścić się w każdego rodzaju postępowaniu sądowym bądź innym postępowaniu, które jest prowadzone na podstawie ustawy (np. postępowanie podatkowe, dyscyplinarne czy administracyjne), której przepisy stanowią, że zeznanie świadka służy za dowód w tym postępowaniu, i uprawniają zarazem przyjmującego zeznanie do uprzedzenia świadka o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznanie (postanowienie SN z 2.02.2004 r., V KK 168/03, OSNKW 2004/3, poz. 29).

Warunkiem odpowiedzialności za przestępstwo fałszywych zeznań jest to, aby przyjmujący zeznanie, działając w zakresie swoich uprawnień, uprzedził zeznającego o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznanie lub odebrał od niego przyrzeczenie. Nie wystarczy zatem, aby określone postępowanie toczyło się zgodnie z ustawą, konieczne jest, aby ustawa ta ponadto upoważniała organ prowadzący postępowanie do przyjmowania zeznań pod rygorem odpowiedzialności za fałszywe zeznania (Gardocki, Prawo, s. 311).

Kompetencja przyjmującego zeznanie stanowi obiektywny warunek przestępności czynu (Kunicka-Michalska [w:] Wąsek, Zawłocki II, s. 189). Przepis art. 233 § 1 k.k. nie wymaga szczególnej formy pouczenia np. poprzez wskazanie granic odpowiedzialności karnej, a wystarczające jest pouczenie, że za złożenie fałszywych zeznań grozi odpowiedzialność karna. Nic bowiem nie daje uprawnienia do założenia, że pouczenie danej osoby o granicach odpowiedzialności karnej, wpłynie na taką osobę i ta nie złoży fałszywych zeznań.

Przekładając powyższe na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że zeznania składane przez M. B. (1) bez wątpienia spełniały przesłankę stanowiącą warunek odpowiedzialności karnej, a mianowicie jej zeznania miały służyć za dowód w toczącym się postępowaniu na zasadach ustawy Kodeks postępowania karnego. M. B. (1) w dniu 5 lutego 2020 r. wiedziała, że stan faktyczny o jakim zeznaje różni się od rzeczywistości, a złożone przez nią zeznania są nieprawdziwe. Oskarżona zaplanowała wraz z S. W. sfingowany rozbój, brała bezpośredni w

zaplanowanej mistyfikacji, znała pozostałe osoby w nią zaangażowane i pomimo tego wprost zeznawała nieprawdę przed przesłuchującym ją funkcjonariuszem policji.

M. B. (1), wbrew twierdzeniom obrońcy została w prawidłowy sposób pouczona o odpowiedzialności karnej za założenie fałszywych zeznań, co potwierdziła własnoręcznym podpisem w protokole przesłuchania z dnia 5 lutego 2020 r. Kwestia ta szczegółowo omówiona została w części dotyczącej oceny wiarygodności wyjaśnień M. B. (1), a przedstawiona tam argumentacja pozostaje w pełni aktualna.

#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	7	M. M. (1), L. Ł.
---	---	---	---------------------

Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej	
---	--

Przestępstwo kradzieży należy do kategorii tzw. przestępstw kierunkowych. Wymagane jest, by zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel, którym jest przywłaszczenie cudzej rzeczy ruchomej. W art. 115 § 9 k.k. ustawodawca	
---	--

zawarł definicję legalną rzeczy ruchomej lub przedmiotu. Zgodnie z tą definicją rzeczą ruchomą lub przedmiotem jest także polski albo obcy pieniądz lub inny środek płatniczy, środek pieniężny zapisany na rachunku oraz dokument uprawniający do otrzymania sumy pieniężnej albo zawierający obowiązek wypłaty kapitału, odsetek, udziału w zyskach, albo stwierdzenie uczestnictwa w spółce.

Jak wskazuje się w orzecznictwie, przedmiotem wykonawczym kradzieży mienia jest cudza rzecz ruchoma, czyli rzecz, którą sprawca nie ma prawa rozporządzać i którą to obejmuje we władanie wbrew woli jej właściciela. Kradzież jest więc czynem, który z uwagi na zamiar sprawcy polega właśnie na trwałym pozbawieniu możliwości korzystania z własnej rzeczy przez pokrzywdzonego. Zabór jako znamię czasownikowe charakteryzuje się tym, że dochodzi do wyjęcia określonej rzeczy spod władztwa osoby uprawnionej bez jakiegokolwiek podstawy prawnej, przy czym przedmiot musi wejść w posiadanie sprawcy. Jednocześnie znamię to jest zrealizowane tylko wtedy, gdy do objęcia

rzeczy ruchomej doszło bez wiedzy i zgody osoby uprawnionej (vide: wyrok SN z 24.05.2023 r., III KK 339/22, LEX nr 3569579).

Odpowiedzialność karna za przestępstwo kradzieży w przypadku ustalenia, że sprawca zwrócił pokrzywdzonemu zabrane uprzednio bez jego zgody mienie, jest zależna od rozstrzygnięcia, czy w momencie zaboru sprawca miał zamiar przywłaszczenia, czy też ów „animus rem sibi habendi” u niego nigdy nie powstał, bowiem zabierając mienie pokrzywdzonego działał od początku z zamiarem jego zwrócenia pokrzywdzonemu (jego działanie miało więc charakter jedynie samowolnego zadysponowania cudzym mieniem) (vide: wyrok SN z 25.03.2022 r., II KK 109/21, LEX nr 3415995).

Art. 294 § 1 k.k. tworzy typy kwalifikowane szeregu przestępstw, w tym typ kwalifikowany kradzieży. Znamieniem kwalifikującym jest popełnienie czynu w stosunku do mienia znacznej wartości, którym zgodnie z art. 115 § 5 k.k. jest mienie, którego wartość w czasie popełnienia czynu zabronionego przekracza 200.000 zł.

W niniejszej sprawie M. M. (1) i L. Ł. z S. W. i G. J. zabrali pieniądze w kwocie 350.000 zł będące własnością A. B., pozbawiając go trwale władztwa nad tym mieniem, a nadto działali w celu ich przywłaszczenia, albowiem zamierzali je włączyć do swojego majątku, co częściowo uczynili. Jednocześnie wskazać należy, że o ile do przywłaszczenia wskazanych pieniędzy doszło za wiedzą i zgodą córki pokrzywdzonego, o tyle w odniesieniu do A. B. jako właściciela środków pieniężnych oskarżeni doprowadzili do objęcia przez nich władztwa nad tymi pieniędzmi bez wiedzy i zgody pokrzywdzonego.

Jednocześnie działanie oskarżonych „wspólnie i w porozumieniu” oparte było na konstrukcji współsprawstwa.

Współsprawstwo polega na tym, że dwie lub więcej osób, działając w porozumieniu, realizuje czyn zabroniony, przy czym owo porozumienie musi nastąpić przed lub w trakcie tej realizacji, jego forma jest dowolna, a istotę wyczerpuje uzgodnienie popełnienia wspólnie przestępstwa. Działanie takie ma miejsce zarówno wówczas, gdy każda ze współdziałających osób

realizuje znamiona czynu zabronionego, jak i wówczas, gdy dokonują przestępstwa według uzgodnionego podziału ról, ale wykonywana przez każdego z nich czynność ma istotne znaczenie dla popełnienia czynu (vide: wyrok SN z dn. 19.06.1978 r., OSNKW 1978, poz. 110)

Z ustalonego stanu faktycznego wynika, że M. B. (1) i S. W. byli pomysłodawcami dokonania kradzieży pieniędzy należących do A. B., przy czym kradzież miała zostać dokonana w ramach upozorowanego rozboju na osobie M. B. (1). W tym celu S. W. skontaktował się z M. M. (1) i G. J., a ten z L. Ł., którzy wyrazili wolę udziału w przedsięwzięciu, którego faktycznym celem był zabór pieniędzy. I tak G. J. i S. W. nie brali bezpośrednio udziału w zdarzeniach mających miejsce w nocy z 03 na 04 lutego 2000r., lecz odpowiedzialni byli za ich organizację. G. J. użyczył S. W. samochód, którym ten zawiózł M. M. (1) do N., gdzie czekał na niego L. Ł., który zawiózł go do miejsca zamieszkania M. B. (1). Tam M. M. (1) pozorując dokonanie rozboju zabrał pieniądze, które przekazała mu M. B. (1), a następnie wspólnie z L. Ł. odjechali. Po dokonaniu kradzieży przez M. M. (1) sprawcy dokonali podziału

pieniędzy na równe części, gdzie każdy z nich otrzymał swoją dołę (z wyjątkiem M. B. (1), której część zatrzymał M. M. (1)).

Sąd uznał przy tym, że oskarżeni dopuścili się popełnienia przestępstwa kradzieży w stosunku do mienia znacznej wartości którego wartość w czasie popełnienia czynu zabronionego przekraczała 200.000 zł.

Jednocześnie Sąd uznał, że M. M. (1) nie dopuścił się przestępstwa kradzieży odnośnie mienia w postaci telefonu (...). Z poczynionych ustaleń faktycznych wynika, że telefon został zakupiony przez A. B. i przekazany córce i w związku z tym stanowił własność M. B. (1). Oskarżona w ramach pozorowania dokonanego na jej osobie rozboju dobrowolnie przekazała telefon M. M. (1) celem jego zniszczenia, a ten zabrał go, a następnie wyrzucił. Zatem działanie M. M. (1) nie nosiło znamion zaboru w celu przywłaszczenia, zaś sam fakt jego zabrania był częścią uzgodnionego z M. B. (1) planu.

#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
---	--	--	--

Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach uniewinnienia			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności

M. B. (1)	1		<p>Sąd wymierzył oskarżonej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.</p> <p>Okoliczności łagodzące:</p> <ul style="list-style-type: none"> - uprzednia niekaralność za przestępstwa, przy czym z uwagi na młody wiek oskarżonej okoliczności tej nie należało przeceniać - fakt złożenia wyjaśnień, które pozwoliły na poczynienie ustaleń faktycznych istotnych z punktu widzenia faktycznie popełnionego przestępstwa, co do którego oskarżona złożyła fałszywe zawiadomienie i zeznania <p>Okoliczności obciążające:</p> <ul style="list-style-type: none"> - działanie z niskich pobudek, których celem była chęć odegrania się na własnym Ojcu, z którym oskarżona pozostawała w trudnych relacjach, które to działanie było zaplanowane i miało na celu ukrycie faktycznie popełnionego przez oskarżoną wspólnie z innymi osobami przestępstwa kradzieży, z którego miała odnieść korzyść majątkową
M. B. (1)	2		<p>Sąd wymierzył oskarżonej karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności.</p> <p>Okoliczności łagodzące i obciążające tożsame, jak w przypadku wymiaru kary</p>

			za pierwszy z przypisanych czynów.
M. B. (1)	3		Wymierzenie oskarżonej dwóch kar pozbawienia wolności obligowało Sąd na podstawie art. 85 §1 i 2 k.k., art. 85a k.k. i art. 86 §1 k.k. do orzeczenia kary łącznej pozbawienia wolności. Przypisane oskarżonej czyny pozostawały w znacznej zbieżności czasowej, godziły w dobro wymiaru sprawiedliwości, a zatem biorąc pod uwagę powyższe podmiotowo-przedmiotowe związki czynów oraz ilość kar podlegających połączeniu przemawiało za zastosowaniem w znacznym stopniu zasady absorpcji. Stąd też Sąd uznał, że adekwatną karą łączną w stosunku do czynów oskarżonej będzie kara łączna 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.
M. B. (1)	4, 5, 6		Sąd uznał że w niniejszej sprawie wystąpiły przesłanki do zastosowania wobec M. B. (1) dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Oskarżona nie należy do grona sprawców niepoprawnych, w przypadku których tylko bezwzględna kara może wdrożyć ją do przestrzegania porządku prawnego. Oskarżona nie była dotychczas

			<p>karana, co wskazuje na incydentalny charakter popełnionych przez nią czynu. W związku z powyższym Sąd stanął na stanowisku, że należy oskarżonej dać szansę na naprawienie swoich błędów, mając również nadzieję, że wymierzenie kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania będzie dla oskarżonej wystarczającą przestrogą przed ponownym wchodzeniem w konflikt z prawem. Określając przy tym trzyletni okres próby, Sąd doszedł do przekonania, że jest on konieczny dla osiągnięcia względem oskarżonej celów kary, jednocześnie pozwole na ewentualną odpowiednią reakcję wymiaru sprawiedliwości w przypadku naruszenia przez nią porządku prawnego. Z uwagi na fakt, że oskarżona jest osobą młodocianą konieczne było również oddanie jej w okresie próby pod dozór kuratora sądowego, jak również zobowiązanie do informowania kuratora o przebiegu okresu próby z częstotliwością jeden raz na sześć miesięcy, co stworzy możliwość wychowawczego oddziaływania na oskarżoną poprzez sprawowanie nad nią systematycznej kontroli.</p>
L. Ł., M. M. (1)	7		Sąd wymierzył oskarżonym karę 1

(jednego) roku
pozbawienia wolności, a
na podstawie art. 33
§2 k.k. karę po 154
(sto pięćdziesiąt cztery)
stawki dzienne grzywny
przyjmując, iż jedna
stawka dzienna wynosi 10
(dziesięć) zł.

Okoliczności łagodzące w
stosunku do oskarżonego
M. M. (1):

- fakt przyznania się do
popelnienia zarzucanego
czynu oraz złożenie
wyjaśnień, które w sposób
znaczący przyczyniły się
do ustalenia stanu
faktycznego w sprawie, w
szczególności pozwoliły na
ustalenie roli pozostałych
osób w popełnionym
czynie i pociągnięcie ich do
odpowiedzialności karnej

- postawa po popełnieniu
przestępstwa, w
szczególności zwrot części
skradzionego mienia

- przeproszenie
pokrzywdzonego na
rozprawie, wyrażenie
szczerego żalu z powodu
popełnionego czynu

- uprzednia niekaralność
za przestępstwa

Okoliczności obciążające
w stosunku do
oskarżonego M. M. (1):

- działanie umyślne z
zamiarem bezpośrednim

- wiodąca rola w
popełnionym
przestępstwie

			<p>- wysoka wartość szkody</p> <p>W stosunku do oskarżonego L. Ł., Sąd nie znalazł żadnych okoliczności łagodzących.</p> <p>Okoliczności obciążające w stosunku do oskarżonego L. Ł.:</p> <p>- fakt uprzedniej karalności</p> <p>- wysoka wartość szkody</p> <p>Wymierzając oskarżonym obok kary pozbawienia wolności karę grzywny Sąd kierował się potrzebą kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, a w tym zakresie zwłaszcza zapobieżeniu społecznemu poczuciu bezkarności sprawcy i braku odpowiedniej reakcji organów wymiaru sprawiedliwości na popełnienie przestępstw. Ustalona wysokość stawek dziennych w ocenie Sądu jest adekwatna do stopnia zawinienia oskarżonych i społecznej szkodliwości ich czynu – wyrażająca się w wyżej przywołanych okolicznościach obciążających, natomiast stawka dzienna odpowiada stosunkom majątkowym i możliwościom zarobkowym oskarżonych.</p>
M. M. (1)	8, 9, 10		Sąd uznał że w niniejszej sprawie wystąpiły przesłanki do zastosowania wobec M.

M. (1) dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności.

Postawa oskarżonego po popełnieniu przestępstwa (zwrot posiadanych środków pieniężnych), jak również w toku postępowania (przyznanie się do popełnienia czynu, złożenie wyjaśnień istotnych z punktu widzenia ustaleń faktycznych, przeproszenie pokrzywdzonego, wyrażenie skruchy i żalu za popełniony czyn) w ocenie Sądu uzasadnia twierdzenie, że M. M. (1) faktycznie uświadomił sobie naganność swojego zachowania i żałuje czynu, którego się dopuścił.

Mając na uwadze postawę oskarżonego, zdaniem Sądu w stosunku do jego osoby na pierwszy plan należy wysunąć cele zapobiegawcze i wychowawcze, które wymierzona kara ma osiągnąć, a mianowicie uświadomić oskarżonemu konieczność przestrzegania porządku prawnego. Jednocześnie w ocenie Sądu sam fakt prowadzenia postępowania karnego, stosowanie tymczasowego aresztowania miało dla oskarżonego walor wychowawczy i uświadomiło mu zakres konsekwencji wynikający z naruszania porządku

prawnego i w tym zakresie dyrektywa prewencji indywidualnej nie musi zostać zrealizowana poprzez orzeczenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności. Zdaniem Sądu M. M. (1) w pełni zrozumiał naganność swojego zachowania, a z zaistniałego zdarzenia wyciągnął konstruktywne wnioski na przyszłość. Kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie zachwieje uzyskanej przez oskarżonego stabilizacji życiowej, pozwoli mu na kontynuowanie pracy zarobkowej, realizację nałożonego obowiązku naprawienia szkody i zadośćuczynienia w ten sposób wyrządzonemu złu, co łącznie sprawi, że będzie miał on motywację do podejmowania zachowań zgodnych z prawem.

Podkreślić należy również, że M. M. (1) był tymczasowo aresztowany przez okres dwóch i pół miesiąca, co niewątpliwie stanowiło dla niego wystarczającą dolegliwość by zrozumieć naganność swojego postępowania, a jednocześnie uświadomić sobie konsekwencje wynikające z ponownego wejścia w konflikt z prawem, co wiązać się będzie nie tylko z możliwością kolejnego skazania lecz również zarządzenia kary

			<p>pozbawienia wolności w niniejszej sprawie.</p> <p>Dlatego zdaniem Sądu wobec oskarżonego M. M. (1) zachodzą podstawy warunkowego zawieszenia orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności, co w przypadku oskarżonego nie będzie aktem pobłażania, ale sankcją sprawiedliwą.</p> <p>Określając przy tym trzyletni okres próby, Sąd doszedł do przekonania, że jest on konieczny dla osiągnięcia względem oskarżonego celów kary, jednocześnie pozwoli na ewentualną odpowiednią reakcję wymiaru sprawiedliwości w przypadku naruszenia przez niego porządku prawnego. Jednocześnie zasadne było oddanie oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego, jak również zobowiązanie go do informowania kuratora o przebiegu okresu próby z częstotliwością jeden raz na sześć miesięcy, co stworzy możliwość wychowawczego oddziaływania poprzez sprawowanie nad nim systematycznej kontroli.</p>
M. M. (1)	13		<p>Na podstawie art. 46 §1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego M. M. (1) obowiązek naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego</p>

A. B. kwoty 12.000
(dwanaście tysięcy) zł.

Zgodnie z treścią art. 46 § 1 kk orzekając obowiązek naprawienia szkody sąd stosuje przepisy prawa cywilnego, co oznacza, że w przypadku wyrządzenia szkody przez współsprawców przestępstwa zastosowanie ma art. 441 § 1 kc, w świetle którego jeżeli kilka osób ponosi odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną czynem niedozwolonym, ich odpowiedzialność jest solidarna. (vide: Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dn. 21.04.2022 r., II AKa 91/22).

Sąd w tym składzie ma pełną świadomość, że prawo cywilne statuuje zasadę pełnej kompensaty (art. 361 § 2 kc), a co za tym idzie także w prawie karnym regułą powinno być dążenie do naprawienia szkody w całości, co w przypadku współsprawstwa winno skutkować wobec wszystkich współsprawców orzeczeniem solidarnie obowiązku naprawienia szkody.

Wskazać należy jednakże, że art. 46 § 1 kk - inaczej niż na gruncie prawa cywilnego - dopuszcza możliwość orzeczenia obowiązku naprawienia szkody jedynie w części,

jest jedną z cech różnicujących obowiązek naprawienia szkody w prawie karnym od cywilnoprawnego obowiązku odszkodowawczego. Podzielić należy zatem pogląd, że orzeczenie wobec współsprawców przestępstwa tytułem środka kompensacyjnego takiego obowiązku, w zależności od realiów procesowych sprawy, może nastąpić solidarnie, bądź w częściach równych lub stosownie do udziału każdego ze współsprawców w wyrządzonej szkodzie (vide: postanowienie SN z dn. 26.07.2016 r., II KK 196/16).

Z ustalonego stanu faktycznego wynika, że działając wspólnie i w porozumieniu przestępstwa kradzieży na szkodę A. B. dopuścili się M. B. (1), S. W. M. M. (1), L. Ł., G. J., zaś każda z tych osób miała otrzymać kwotę 70.000 zł. Jednocześnie oskarżonej M. B. (1), z uwagi na brak wniosku o ściganie nie został postawiony zarzut popełnienia przestępstwa kradzieży, natomiast oskarżony G. J. zmarł, co skutkowało umorzeniem postępowania wobec jego osoby. Dodatkowo w stosunku do oskarżonego S. W. zapadł wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 29 grudnia 2021 r., sygn. III K 511/21,

na mocy którego został on na podstawie art. 46 §1 k.k. zobowiązany do częściowego naprawienia na rzecz A. B. szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę kwoty 70.000 zł, przy czym pokrzywdzony nie sprzeciwił się wnioskowi o dobrowolne poddanie się karze, w tym w zakresie wysokości i sposobu realizacji środka kompensacyjnego.

Jednocześnie w stosunku do oskarżonego M. M. (1) oskarżyciel posiłkowy domagał się orzeczenia obowiązku naprawienia szkody solidarnie w zakresie całej należności dotąd niewiszczonej tj. do kwoty 160.500,00 zł, 500 dolarów i 500 euro.

W realiach niniejszej sprawy oczywistym jest, że orzeczenie solidarnie wobec oskarżonych M. M. (1) i L. Ł. obowiązku naprawienia szkody byłoby najkorzystniejsze z punktu widzenia zabezpieczenia interesów pokrzywdzonego A. B., jednakże w ocenie Sądu byłoby sprzeczne z poczuciem sprawiedliwości. Wskazać należy, bowiem, że oskarżyciel posiłkowy nie złożył wniosku o ściganie swojej córki - oskarżonej M. B. (1) - czego skutkiem było ograniczenie kręgu oskarżonych wobec, których Sąd mógł orzec

obowiązek naprawienia szkody. Ponadto A. B. nie sprzeciwił się orzeczeniu wobec oskarżonego S. W. obowiązku naprawienia szkody w części, przy czym działając przez profesjonalnego pełnomocnika w pełni musiał zdawać sobie sprawę z wynikających z takiego orzeczenia ograniczeń w uzyskaniu zaspokojenia swoich roszczeń. Dodatkowo śmierć oskarżonego G. J. - jakkolwiek całkowicie niezależna od pokrzywdzonego - dodatkowo zawężyła krąg osób wobec, których możliwe było orzeczenie obowiązku naprawienia szkody.

Tym samym Sąd uznał, że w realiach niniejszej sprawy zasadne było orzeczenie wobec oskarżonych M. M. (1) i L. Ł. obowiązku naprawienia szkody w części, z uwzględnieniem poczynionych ustaleń faktycznych, co do wysokości korzyści majątkowej uzyskanej przez każdego z nich.

Mając zatem na uwadze, że M. M. (1) zatrzymał część skradzionych pieniędzy przypadających dla niego i M. B. (1) tj. kwotę 140.000 zł, jednocześnie zwrócił pokrzywdzonemu A. B. kwotę 128.000 zł, Sąd orzekł wobec oskarżonego

			obowiązek naprawienia szkody w kwocie 12.000 zł.
L. Ł.	14		W oparciu o przedstawioną wyżej argumentację - na podstawie art. 46 §1 k.k. - Sąd orzekł wobec oskarżonego L. Ł. obowiązek naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego A. B. kwoty 70.000 (siedemdziesiąt tysięcy) zł.
5. Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
M. M. (1)	11		Na podstawie art. 63 §1 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczono oskarżonemu okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 12.02.2020r., godz. 12.00 do dnia 28.04.2020r., godz. 15.07 uznając karę grzywny za wykonaną w całości.
L. Ł.	12		Na podstawie art. 63 §1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono oskarżonemu okres zatrzymania od dnia 14.05.2020r., godz. 17.45 do dnia 15.05.2020 r., godz. 11.30.
6. inne zagadnienia			

<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>		
<p>7. Koszty procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>15</p>	<p>Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych, mając na uwadze sytuację majątkową oraz możliwości zarobkowe oskarżonych Sąd zwolnił ich z obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości i nie wymierzył im opłaty.</p>	
<p>7. Podpis</p>		
<p>Poznań, dnia 05 lipca 2024r. sędzia Izabela Dehmel</p>		

ZARZĄDZENIE

Proszę:

1. Notować w kontrolce uzasadnień.

2. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć:

- obrońcy oskarżonego M. M.

- obrońcy osk. L. Ł.

- obrońcy oskarżonej M. B.

- pełnomocnikowi oskarżyciela posiłkowego

3. Za 14 dni lub z apelacją.